

Poldrugovac Berislav – Mićula (Mićelo)

Kao igrač nije ostavio veliki trag u NK Štinjanu jer skoro da i nije nastupao za svoj mjesni klub, puno više je dao kao trener, donator, volonter, promotor Štinjana i njegovog kluba. Svojim isticanjem štinjanskog porijekla, mnogostrukim pomaganjem (i danas nabavi poneku loptu) i naravno sportskim i trenerskim uspjesima na širem prostoru ostavlja neizbrisiv trag u povijesti i popularnosti nogoloptanja u Štinjanu.

Većina današnjih poznanika, a i Štinjanaca ne zna da se zove Berislav – ime mu je dala mama na nagovor neke doktorice u pulskom rodilištu („To je jako popularno ime“.). Mamu je bilo strah pred tatom, ali tata se nije bunio, nije ni obratio pažnju na ime komentarom „samo da je muško i zdravo“. Kršteno ime mu je Mićelo (od Michael, Michele) i tako ga zovu svi stari Štinjanci. Najpoznatiji nadimak mu je Mićula, tako ga i danas svi zovu. Splićani su ga zvali Bere (tamo ima više Berislava, nadimak, kraći naziv je uobičajeno Bere).

Kao dječčacić trčao je za loptom po štinjanskim poljima, sa vršnjacima je igrao na starom Fortinu, ubrzo je zapažen njegov talent, sportsku karijeru započeo je u Puli. Nogometni zanat pekao je prvih godina u pulskom Tehnomontu.

Iz Tehnomonta, preko pulske Istre, nogometni put ga je vodio u Rijeku, a potom i u Hajduk u kojem je zaigrao u doba najvećeg procvata splitskog kluba, početkom sedamdesetih godina prošlog stoljeća. Zaigrao je i za juniorsku reprezentaciju ondašnje Jugoslavije.

Mićula nikad nije zaboravio svoj Štinjan, dapače. U svim intervjuima je naglašavao da je rodnom iz Štinjana (ne iz Pule), gdje god je bio u prilici isticao je svoje štinjanske korijene, kad god je mogao pomagao je svojim Štinjancima.

Rado se, po prebrzom završetku karijere, nakon utakmice protiv Vojvodine kada mu je stradala ahilova tetiva, odazvao pozivu Štinjanaca da im pomogne kao trener. Trenirao je svoje sumještane gotovo tri sezone volonterski, u to vrijeme učestvovao na radnim akcijama u kojim su mještani izgradili klupski objekt.

1977. cjelokupni godišnji honorar donirao je klubu za odlazak na pripreme. Financirao je tako „7 dana Mediterana“ na Lošinju. Novaca je bilo dostatno za pansion, putovali su vlastitim automobilima. Odsjelo se u Hotelu Belevue gdje su bili još i nogometaši NK „Dinamo“ - Vinkovci i NK „Maribor“, tada uvaženi klubovi s kojima su igrali pripremne utakmice. Ni prethodnih sezona nije uzimao honorar koji mu je po propisima pripadao, novac se koristio za zajedničke večere.

Uz pauzu u kojoj ga je zamijenio povratnik Banović Ilija Bane, u tri godine doveo je talentiranu generaciju štinjanskih mladića iz Pulske općinske lige preko II do I Istarske lige. Kad se u 5. mj. 1978. u Savudriji igrala odlučujuća utakmica za opstanak u I istarskoj ligi, prvi puta se registrirao za Štinjan i igrao zadnjih 10 min, namjestio pobjedonosni gol Macuka Mariju, to je spasilo klub od ispadanja, bio je slavljen za praktički jedinih 10 minuta koje je odigrao za svoj klub.

I nakon trenersko-igračkog angažmana u rodnom Štinjanu ostao je uz klub, uvijek je bio blizu kada je trebalo pomoći svom „rodnom“ klubu, nalazio je sponzore i donatore, nabavljao lopte i drugu sportsku opremu, pomagao u nalaženju neophodnog igračkog kadra sve do današnjih dana.

Da jabuke ne padaju daleko od stabla potvrdio je i sin Manuel – Mani koji je niz godina igrao za NK Štinjan, u vrijeme Roka Peruška i uspona kluba do I Županijske lige bio je najbolji strijelac, trenutno je član uprave kluba, predsjednik Izvršnog odbora. Danas njegovim putem ide i sin, Mićulin unuk Raul, nastupajući uspješno za najmlađe generacije pulskog prvoligaša Istra 1961, povijest se možda ponavlja!

Pričice:

11.Mičelo i Mićula

Berislav Poldrugovac od domaćih zvan Mičelo, igrao je kao junior za Tehnomont u Fažani, tata Mirko je došao s biciklom navijati. Vikao je iza ograde: „Mičelo, teći, teći, neš dobit maneštru večeras“ trener Blašković je čuo pogrešno i počeo ga zvati Mićula ... i tako je za Puljane do danas ostao Mićula.

38.Karaburma

Na Karaburmi je Poldrugovac Berislav igrao za Hajduk protiv OFK Beograda, tijekom zagrijavanja čuo je iz publike povike „ Mičelo, Mičelo...“, razgalio se jer je odmah znao da su neki Štinjanci u publici. Došao je uz ogradu, gledao-slušao od kuda ti povici i u masi gledatelja jedva uočio dva poznata Štinjanca u vojničkim odorama, Livija Macuku i Miru Slipčevića koji su tamo služili vojni rok i nisu odoljeli a da ne vide na djelu svog sumještanina, prijatelja i nogometnog idola.

21.Preko ograde, torbom na Mićulu

U vrijeme trenera Poldrugovca najveći rivali su bili momci iz Banjola. Trenirao ih je Blašković, jedan od prvih Mićulinih trenera. Nikako nas nisu mogli pobijediti, Blašković je gubio živce što ga učenik pobjeđuje, jednom je trčao i ganjao Mićulu, kako ga nije mogao uloviti bacio je za njim torbu, ljut zbog još jednog poraza. Sve se to dogodilo izvan ograde jer Mićuli tada nisu dozvoljavali da bude na klupi kao trener, zvanično je još bio registriran za Hajduk.